

Френк Сџуарџи Флини

ЛОНДОНЕ

Лондоне

Лондоне, мој прелепи,
Није то сумрак
Ни бледо зелено небо
Које трепери кроз завесу
Сребрних бреза,
Није тишина;
Није то надање
Птица
Над ливадам,
Ни тама
Која се шуња преко свих ствари
Што ме дира.

Већ док месец лагано пузи
Изнад врхова дрвећа
Међу звездама,
Мислим на њега
И на сјај који његов пролазак
Баца на људе.

Лондоне, мој прелепи,
Попећу се
На гране
На месечином обасјане врхове дрвећа,
Да би моју крв могао да охлади
Ветар.

Просјак

У беди
Звиждећи своју тугу
Један старац стоји
Погнут и згрчен,
Прљаве браде
Мртвих очију.

Скврчен и бедан
Дрхтећи у изношеној одећи -
Ветрови га шибају
Глад га гризе,
Безнадежан, пиштаљка у његовој руци,
Звижди.

Послушај! необичан звук
Његове тужне музике,
Ваздух из празног стомака
Написао је магично
У ветру -

Сребрну шару у бронзи.

Новембар

Што је вечно у теби
Видим
У оба твоја ока.

Била си међу гранама јабуке;
Сунце је сијало, био је новембар.

Сунце и јабуке и смех
И љубав
Ми смо скупљали, ти и ја.

И птице су певале.

Конуси

Плава магла после пљуска
Попуњава рупе на крошњама;

Сунце позлађује врхове
Копала јаблана, негде тамо,
Иза кућа.

Овде се њише грана
А тамо цвркуће врабац.

Поруб завесе, опшивен ружичастим,
Лелуја, и напола открива
Црвени камин.

Мир у соби
Стрпљиво трпи
Звук корака на улици.

Рефлектор

Није било пуцњева,
Ни урлика бомби које експлодирају,
Али тама има руб
Који притиска живце спавача.

Буди се;
Ништа не ремети тишину,
Осим што се можда светло одбије,
Само једном, од завесе
Невидљиве у мраку.

Ипак, постоји нешто друго
Што га извлачи из кревета;
И стоји у мраку
Са промрзлим стопалима на поду
И хладним ваздухом око чукљева,
Не зна зашто,
Али одлази до прозора и види
Сноп светла, неколико миља дуг,
Дели ноћ на два дела пред њим,
Миран, укочен, пулсирајући.

Куће и дворишта под њим
Леже под снегом,
Тихе, обојене у љубичасто.

Није било пуцњева,
Ни урлика бомби које експлодирају;
Само та будност скривена међу кућама прекривеним снегом,
И велики сноп који потискује назад у небо
Светло које је узето од њега.

Војници

Брате,
Видео сам те на блатњавом путу
У Француској
Како пролазиш са својим батаљоном,
С пушком на рамену, стројевим кораком,
У корачници;
Стајао сам мирно,
Прекрстио сам руке око моје пушке,
Са мојим батаљоном.
Прошао си поред мене и очи су нам се среле.
Нисмо се видели од времена
Кад смо се заједно пели на брда Девона!
Очи су нам се среле, уплашене,
И зато што је наређење било Тишина,
Нисмо се усудили да проговоримо.

О лице мог пријатеља,
Једино препознатљиво од свих тих лица,
Отишло си даље, отишло си даље,
У таму;
А ја сам седео овде за својим столом
Задржавајући сузе,
Затворених уста, стискајући зубе
Знајући да ти нећу бити
Ни толико близу као кад сам те видео
У сну.

Лабуд

Под сенком љиљана
И златним
И плавим и љубичастим
Које жутиловка и јаблан
Изливају на воду,
Трепере рибе.

Преко зелених хладних листова
И усталасаног сребра
И бакра прекривеног патином
Његовог врата и кљуна,
Према дубоким тамним водама
Испод лука
Полако плови лабуд.

У тами лука лабуд плови
И у црне дубине моје туге
Носи белу ружу пламена.